

Der er gjort Angreb allerede paa Navnet af Loven. Jeg skulde egentlig ikke behøve at berøre dette, efter at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casfe) allerede har taget sig af det. Men jeg vil om muligt være Oprigtigheden selv ligeoverfor det høie Thing. Og jeg vil derfor sige frit ud, hvorfor jeg har valgt det, og at det netop er groet paa min egen Grund. Det er, fordi jeg lægger nogen Vægt paa selv at være en fri Mand — og jeg var fri selv dengang, da Tvangsbaandet hvilede paa Folketirken — og fordi jeg ikke kan finde mig i, at der skulde dannes en Kreds af Menigheder omkring i Folketirken, der førte et Uresnavn fremfor alle de øvrige. Jeg veed mig fri og som Medlem af en Frimenighed, naar jeg frivillig holder mig til det Sogn, hvor jeg er og hvor jeg kan høre Guds Ord. Og jeg mener, at forsaavidt ere alle Menigheder i Folketirken Frimenigheder, forsaavidt det staaer til deres Medlemmer selv, over især, hvis de ere misfornøiede med dem, at forlade dem og gaae til andre, eller, hvis de ere misfornøiede med hele Folketirken, at forlade den og gaae til en anden. Allerede derfor kan jeg ikke gaae ind paa den Udskillelse, hvorefter en vis Klasse Menigheder i den ganske særligt skulde kaldes Frimenigheder. Men erhos navnlig ogsaa af den Grund, at „Frimenighed“ er et historisk Navn, der betyder noget Andet. Det er et historisk Navn for de Menigheder, der have brudt med og ere traadte ud af Folketirken, som f. Ex. Frimenigheden i Kjøbenhavn, der altsaa selv erkjender sig for og vil være udenfor Folketirken. Og vi kunne dog ikke ret vel indføre den Benævnelse for Kreds, som vi netop ville have en Plads for i Folketirken, som er optaget og har sin historiske Betydning for dem, der eengang for alle ere traadte ud af Folketirken. Saaledes om det altsaa, at jeg tog et andet Navn, og det Første deri er Valg-Menigheder. En æret Aler fra den anden Side af Salen erklærede kunne finde sig deri, naar Loven omarbejdes efter Navnet. Og det kan jeg forsaavidt

ogsaa forstaae. Men som jeg allerede har tilstaaet for det høie Thing, er det, hvis det bliver mit Kald at staae paa denne Plads i nogen Tid, ganske vist min Stræben og mit Ønske, at turde virke til, at inden visse Grænser Menighederne i Almindelighed i Landet komme til at deeltage i Valget af deres Præst. Og desuagtet vil der dog blive en Forskjel paa, om Sognemenighederne komme til at vælge eller dog faae Indflydelse paa Valget af deres Præster, og paa det Valg, her tales om; thi her vælge de hinanden, saa at sige, Mand for Mand, — omtrent ligesom Soldaterne vælge hinanden Mand for Mand, naar de gaae ud paa et farligt Tog. Disse Menigheders Medlemmer enes om, at de føle sig hjertelig tilfattede af Gæt og det Samme og derfor af hverandre, og at de i denne Enighed ville bære Byrderne med hinanden, med selv baade at vælge og underholde deres Præst; de vælge, som sagt, ikke blot Præsten, men hverandre. Og Udtrykket „Hjelpe“ Menigheder maa jeg ligeledes agte for et rigtigt Navn; thi Hjælp trænge vi jo netop til i Folketirken, og vi behøve ikke at skamme os ved at modtage den. Indtil det derfor kan skee paa anden Maade for Menighederne i det Hele taget, ville altsaa de her ommeldte Menigheder hjælpe paa de mange Vanskeligheder, der opstaae derved, at der stundom er Præster, der ikke tilfredsstillte deres egen Menighed, og at der i Egnen ikke findes nogen anden Præst, hos hvem de kunne finde deres Trang afhjulpen. Jeg mener saaledes, at det høie Thing vil erkjende, at Titlen idetmindste ikke er skreven uden en alvorlig Tanke om, hvad jeg skrev. — Saa skal jeg tillade mig at bemærke, at naar der allerede af den første ærede Tale og siden af flere andre Medlemmer blev gjort Anmærkning over den ene Miil, mener jeg, at Alle ere enige om, at 1 eller 2 Miil o. s. v. vistnok alle ere vilkaarlige Bestemmelser, men at man dog ikke kan gaae synderlig videre, end foreslaaet, da det ikke kan eller bør være Meningen, at de Enkelte skulde være uden al videre Berøring med